

[Ninn-Hansen]

drer, udenrigsminister. Det var i en periode, hvor man kan sige, at det skulle vise sig, om det europæiske samarbejde kunne tildannes på en sådan måde, at det fik en politisk karakter. Det var også i en periode, hvor vi i det konservative folkeparti var stærkt interesseret i, om man fra udenrigsministerens side viste os det tilstrækkelige hensyn i tildannelsen af sikkerhedspolitikken, Europapolitikken og alt det andet, vi var enige om. Hvis nogen nu i særlig grad skulle huske debatter, hvor man syntes at det var modsætningerne imellem den daværende udenrigsminister og det konservative folkeparti, kan jeg da godt forstå det, for det var gerne morsomme og interessante debatter. Men det var jo ikke det, der var det afgørende. Det afgørende var, at det konservative folkeparti havde det klare indtryk, at den daværende udenrigsminister tog hensyn, viste interesse for samarbejdspartneren, ikke alene på den måde, man formelt er nødsaget til det under henvisning til loven om det udenrigspolitiske nævn, men også placerede rigtigt partier, der igennem lang tid har samarbejdet, i en fortsat fælles bestræbelse for at holde hinanden orienteret. Det håber jeg kan fortsætte.

Jeg håber også, at udenrigsministeren vil fortsætte sin forgængers linje med hensyn til det europæiske samarbejde. Jeg synes, det er lykkedes for statsministeren og hans regering igennem de år, hvor vi har været knyttet til EF – og her dannede venstre-regeringen jo ingen undtagelse – jeg synes, det er lykkedes at få de fordele, som vi påviseligt har fra EF – og de er jo store, i hvert fald hvis man i disse dage skal lytte til den engelske premierminister, så har vi jo fordele, og det synes vi også vi har i økonomisk henseende – men derudover synes jeg, det er lykkedes for den socialdemokratiske regering mere og mere at inddrage os i et politisk samarbejde med de europæiske nationer, der er knyttet til EF, hvor det er blevet noget ganske naturligt for os i FN og i vores stillingtagen til problemerne her i verden, at vi har en drøftelse med de andre medlemslande i EF, at vi prøver på at tilrettelægge vort standpunkt i fællesskab. Det, man også må interessere sig for i den forbindelse, er, om vi så bare er løbet med eller selv har gjort noget, hvor man kan sige, at det er vores indflydelse, der også gør sig gældende. Det mener jeg er tilfældet, det mener jeg lykkedes for den tidligere udenrigs-

minister, og det håber jeg også vil lykkes for den nuværende.

Vi lægger megen vægt på det europæiske samarbejde og gør det også i forbindelse med det forestående valg til EF-Parlamentet. Jeg så, at en af kandidaterne, hr. Kjeld Olsen, havde udtalt, at der ikke sker nogen ændring i beføjelserne, men de personer, man opstiller i andre lande, vil jo nok medvirke til, at man styrker Parlamentet. Jeg deler denne opfattelse. Jeg håber også, at partierne herhjemme vil sørge for at få opstillet personligheder, der kan have sådan betydning, så vi får fremhævet og styrket det europæiske samarbejde, og at man finder det rette og det rigtige samarbejds-mønster med folketinget.

Vi er også interesseret i en udbygning til andre lande, Grækenland, Spanien, Portugal, der er ansøgere til EF, men også i arbejdet i Europarådet, hvor vi må stræbe efter – det er vel vor indstilling – efterhånden at få samlet de fleste vesteuropæiske lande i én organisation. Vi har den i dag i Europarådet, men vi håber jo også, at vi kan få Europas lande samlet på den måde, det i dag sker for en del af landene i EF.

Dér håber jeg også, at udenrigsministeren vil samarbejde med de parlamentarikere, der er.

Her har jeg en enkelt indvending. Den har været fremdraget tidligere i folketingets spørgetid af min partifælle fru Gerda Møller over for statsministeren, og jeg må egentlig sige, jeg er lidt overrasket. I september måned deltog flere af folketingets medlemmer i Europarådets møde. På dagsordenen var spørgsmålet om Liechtensteins optagelse. Repræsentanter for de fem største partier i dette ting skulle stemme i denne sag. Vi stemte imod optagelsen. Vi gjorde det ud fra den betragtning: vi vil ikke være med til at diskriminere. Vi tager det alvorligt, når man taler om ligestillingen mellem mænd og kvinder. Vi har haft en lovgivning her i landet, der skulle præcisere det, efter nogens mening har overpræciseret det. Ville det så ikke være noget hyklerisk af os, hvis vi, der er tilhængere af ligestillingen imellem kvinder og mænd, mener, at det ikke er diskriminerende, når et land holder kvinderne uden for valget? Det var standpunktet ikke alene i mit parti, der betragter dette spørgsmål og denne sag på en sådan måde, at vi mener, at vi skal